

Драчъ, край Синьото море. На бойниците бдѣха латински стражи. Пресвитеръ Константинъ обясни, че тѣ сѣ мирни, благочестиви пѣтници, които искатъ да заминатъ съ корабъ за Римъ, за да се поклонятъ предъ гроба на свети Петра. Латинитѣ ги пуснаха. Но отъ будното ромейско око не убѣгна пристигането на царскитѣ кочи и високиятъ, слабъ старецъ възбуди въ тѣхъ особено съмнение.

Архиепископътъ и съпѣтниците му отседнаха въ единъ арбанаски ханъ. Така изминаха осемъ дни и все още никакъв кубаръ не пристигаше на пристана. Най-сетне, на трети августъ, откъмъ Дубровникъ се зададе Генуезка търговска трирема, която се връщаше въ родината си. Като зърнаха острия ѝ носъ, украсенъ съ красиви бронзови изваяния, българскитѣ пратеници въздъхнаха облекчено. Побързаха да известятъ на господинъ Василия, прибраха подаръцитѣ за папата и заедно съ мулетата, които Калоянъ изпращаше на Иннокентий, веднага се отправиха къмъ пристана. Но въ последния мигъ, когато тѣ напущаха брѣга, десетина ромейски стотници се явиха при кубара и заявиха, че на непознатитѣ българи е забранено да напущатъ Драчъ. Стражата на пратеницитѣ се опита да се противопостави и въ кратката борба паднаха убити петима отъ българскитѣ войскари. Съ грѣмки укори пресвитеръ Константинъ заяви, че ще се оплаче на латинитѣ и ще иска жестоко наказание за ромейтѣ. Но тѣ вързаха рѣцетѣ му и го заплашиха съ смъртъ. Тогава Василий се намѣси и за да спаси хората си, каза, че се подчинява. Подъ силна стража ромейтѣ ги върнаха въ града и имъ заявиха, че ако посмѣятъ отново да напуснатъ Драчъ, ще ги хвърлятъ въ морето. Все пакъ, съ голѣми усилия и хитрини, коместибулярий Сергей успѣ да се добере до катепана на крепостта — рицаря Оливие дьо Рошфоръ и му разправи за несполукитѣ си. Поразени отъ вестта, че въ града имъ се намира такъвъ високъ духовникъ, латинитѣ се посъветваха съ арбанаския архонтъ Гико, побързаха да освободятъ високитѣ пѣтници, сурово смѣмраха ромейската властъ и освободиха българитѣ. За поголѣма предпазливостъ, архиепископътъ реши да напусне